

Životopis

Paní Radka Veselá narozená v Ostravě roku 1956 jako Radoslava Zaciosová. Svoje rané dětství prožila v Jáchymově, kam její otec, jako báňský inženýr, dostal umístěnku. Po šesti letech se znova stěhovali, tentokrát do Příbrami, kde se v té době otevíraly uranové doly. Nastěhovali se do bytu, ve kterém bydlí dodnes, nedaleko 6. základní školy, kde si našla své stálé kamarády. Ti následně sehráli zásadní roli v jejím výběru střední školy. Bavil jí hlavně tělocvik, dějepis a literatura. Chodila do Sokola, baletu, skautu a na gymnastiku. Ráda psala.

V roce 1968 jí bylo pouhých 12 let, přesto jí ovlivnil. Jednoho rána v srpnu když se probudila, její maminka plakala. Divila se, že v tancích přijeli Rusové, které z dějepisu znala jako osvoboditele, a ne Němci. Tatínek byl v práci. Doma byla s maminkou a malým bratrem,. Bály se, že bude válka, proto jí maminka poslala nakoupit. Pamatuje si, jak táhla domů plechovky se sušeným mlékem, které zbyly v obchodě. Tajně chodila přes náměstí, kde byla vylepená spousta plakátů, proti Rusům.

Po základní škole chtěla paní Veselá studovat, stejně jako její kamarádi, na gymnáziu. Ale její tatínek podepsal „Ani gram uranu sovětským okupantům“ a vyhodili ho z Komunistické strany. Přihlášku si raději podala na dobříšské gymnázium, ale ani tam se nedostala. Měla vztek a bylo jí to líto. Musela se jít vyučit prodavačkou.

Rok pracovala jako prodavačka. Pořád ale chtěla studovat, proto se přihlásila na ekonomickou školu v Praze. Přijali ji. Protože to bylo dálkově, tak nikdo neměl problém s jejím původem atd. Pracovala jako provozní v Raji, později na základní škole jako administrativní pracovnice. Po roce 1990 jako účetní v Praze.

Okolo roku 1972 byl zakázán český skauting. V té době se na brigádě poznala se svým manželem. Spolu se „svojí partou“ založili místní základní organizaci SSM (Socialistický svaz mládeže). Založili ji, aby mohli dělat diskotéky. Pořádali je v Příbrami na Novém rybníce, Nováku. Na Březových Horách si postavili klubovnu. Dál chodili na brigády. Za vydělané peníze koupili u Prachatic od Českobudějovické diecéze bývalou faru. Opravili jí a začali tam jezdit na víkendy a Silvestry, nejdříve jako parta kamarádů, pak už i s dětmi. Paní Veselá má děti dvě, syna a dceru. Po roce 1989 o „chalupu“ přišli. Jako majetek SSM jim byla sebrána. Jako parta doteď jezdí na hory, na dovolené, pořádají plesy. Paní Veselá je na to pyšná, na bezvadné lidi kolem sebe.

Jednoho dne se nemohla postavit na nohy. Onemocněla Guillan Barrého syndromem, autoimunitním onemocněním, při němž tělo samo ničí nervovou tkáň. Napsala o tom knížku Vozík a vězení je pro každého, která není jenom smutná, ale stejně jako její autorka i Veselá.

Ráda vzpomíná na větu svého dědy vypravěče, který jí říkal, že ten kdo se nebude učit, nebude nic vědět, že si nebude, moct povídat s různými lidmi o různých tématech, protože tomu nebude rozumět. Přijde jí to absurdní, protože člověk nemůže vědět všechno, přesto si myslí, že každý by se měl aspoň nějak snažit něco vědět, po všech stránkách. Zajímat se o vědu, hudbu, umění, ... Čtení, hodně důležité je čtení.